

זה מה שקורה בבוקר לאורך הירדן

התפקיד

למשורר אנשי

קרא לזה בוקר — קרא לזה לילה. עמק בית שאן הלוהט שרוי בדממה מוחלטת. המוסגג של המערכת קורע את הכביש בבדידות מזהירה. ישובי העמק, המקשטים את כותרות העיתונות היומית בהודעות של אש ותמי רות עשן נמים את שנתם השלוה. לא כל כך שלחה, בעצם: לפני שעה קלה בלבד קיבל קיבוץ טירת צבי תזכורת בור' ערכת בדבר מיקומם הגיאוגרפלי — מיס'

פר סגנון מרגמה מבאוקה. הארטילריה של צה"ל, השיבה מהר, חזק, וכפי הנראה — גם באופן מאוד משכנע. תקרית יומיומית — המסתכמת, הפעם, בוילת הול: בצד הישראלי אין נזק ואין נפגעים. הקדמה מצויינת למטרת באונו לעמק בית שאן — סיור עם אחד הפאטרונ' לים של מישמר הגבול.

קוד רגוע
יובנאי המושעם של תחנת המש' 1 טרה בבית שאן מפנה אותנו לחצר הפר' נימית של התחנה, אל אנשי מישמר הגבול המתכוננים לקראת יציאתם לסיור. את פנינו מקבל מספק מ. (40). על כוס קפה מהביל של טרם שחר אנחנו עור' כים היכרות קצרה. מ. הוא תושב הכ' פר מאר. התגייס למישמר הגבול בשנת 1962, לאחר שירות בצה"ל. נשוי, אב ל' שמונה ילדים.

משכורתו: 850 ל"י נטו. הוא השתתף, באופן פעיל, בכל התקריט האלימות בגיד רת עמק בית שאן, בשנה האחרונה. הגבר נמוך הקומה, הוא בעל חזות גברית של חייל מיקצועי. הוא מגולח למישועי ושפמו גוון — על אף השעה הבלתי שיגרתית. בקול רגוע הוא מדברן את אנשיו המנומני' מים לגמור את הקפה ולצאת לתדריך. התדריך קצר וענייני: אין צורך להרבות במילים. אנשים אלה יוצאים כבר חמישה חודשים, בוקר בוקר, לסיור. מחלקים את הצחתים לנגמ"שים, מחלקים את התפקידים. הנהגים מתניעים את הנגמ"שים. הצחתים עולים ומסתדרים על ריצפת הנגמ"ש. מ. משאיר את ההוראות האחרונות לסמל ה' חורן בבסיס. אחר כך הוא חובש את כו' בעהפלה כיתר אנשיו — ועולה עימנו למשורין שלו.

"לא תאמינו!"
חצינו את משק גוה אורי, ובדרך מתל' תלה מכוסה אבק כבד, הגענו אל הגדר —

* נושאי גייסות משוריינים.

הגבול. בלשון מיקצועית קוראים לזה — הקו הירוק. זחלים של צה"ל הצטרף אלינו, והוא מבטיח אותנו מאחור. אנו נעצרים ליד גב' עה. מ. ניגש לחלק מיספר הוראות לחיי' לים.

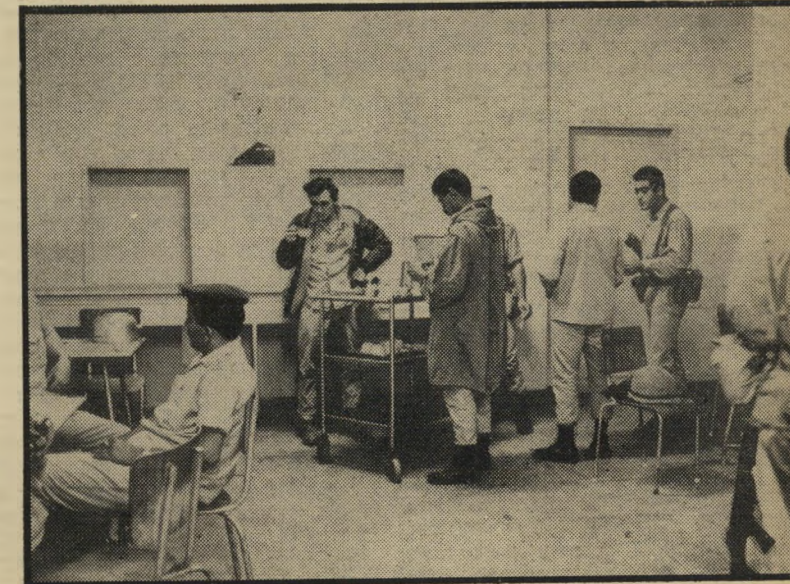
חיילי צה"ל אינם מחונכים ברוח המיש' מעת העיוורת, דהקא. והיות שמ. הסיר את דרגותיו לפני היציאה לשטה, בהתאם להוראות הקבע, הם אינם מזהים את העומד בפניהם. חייל גינאי מיושבי הזחלים מגיב כמיספר אימרות פור': "מה אתה אומר?", "לא תאמינו!" הוא מיתמם. סמל ראשון ע. מספק הנגמ"ש של מישמר הגבול, מתערב מייד: "גינאי, תע'

מאת דן חולון

נה כמו בן אדם. זה קצין! הטון של ה' גינאי מתנה מיידי. ומ. ממשיך בקול שקול ורגוע לחלק את הוראותיו: "תתרחקו מאיתנו שלא נכסה אתכם באבק. תחבשו כובעי פלדה כולכם. איש מלבד החבלן לא יורד לפרק מוקש, אם ייצא כזה. במיקרה של יריות — איש לא יורד מהוחל ללא הוראות.

גם את שמו של הגינאי הוא לא שכן לקבל. "אני לא אעשה לו כלום, אבל עצם המחשבה תרגיע אותו קצת", הוא מסביר.

ריבונות ישראלית
יספר יריות מנגש אוטומאטי קור' עות את דימת הבוקר בקול חותך וק' צוב. נעצרים. מיקלע 0,5 נירך לפעולה. סמל ע. מוחח למטה: "נמצא בקירבת מנשייה. נשמעו יריות מזרחית לקו הירוק". ההוראות אינן מאחרות להגיע: "דחה וגרש. המשך בסיור". ואנחנו ממשיכים. משמאלנו, במרחק של כחמישים מטר, כפר ערבי נטוש, הידוע לשימצה בין אנשי שביל הפטרולים: זהו מנשייה.

שוחים חיילי היחידה המנומנים. אשר התעוררו לפני מספר דקות. הם עומדים לצאת לסיור המייגע לאורך שבילי הגבול. על גבי המשורין שלהם.

במדינה

בטחון במקום הפגנות

לסטודנטים בארץ נפתח מקור חדש לפרנ' סה צדדית: כוח שיטור מיוחד שיוקם ביוזמת צה"ל, המשטרה והתאחדות הסטודנטים. הסטודנטים, שיהיו כפופים למשטרת ישראל, אל, יצוידו בסמל ובמדעים, ותפקידם יהיה להגביר את השליטה במתרחש באזורי ה' ערים הגדולות על מנת למנוע חבלות". בכרוניקתו, שהופץ בקאמפוסים, נאמר: "סטודנט, ניתנת לך ההזדמנות להפגין נכונותך — לא בהפגנות, לא בעצרת מתאה, אלא מתוך הכרה ובשקט". ותמורת נכונות זו יקבל שתיים וחצי לירות לשעה.

דרכי חיים הספורטאי מדיזנגוף

בחוגי הבהימה התל אביבית מסתובבים באופן קבוע כמה יצורים מזוינים אשר כולם מכירים אותם, על פי מראה פניהם או כינוי' ייהם, אך איש אינו יודע מי הם, בעצם. אחד מן הטיפוסים המוכרים ביותר, ש' זכה לעשרות כינויי חובה, הוא משה מסיעד (24): יפת, כושי, טוטו, כדורגל, משוגע — הם רק כמה מתוך אלף השמות שלו. מסיעד אחד משת בניו של זקן מובטל שבא מתימן, המתגורר בשכונת ביצרון, נבדל ממשוגעי דיונגוף הקליניים בכך, ש' הוא בעל זיכרון גר, יודע פרקי תנ"ך שלמים בעל פה, מכיר את שמות כל כדור' גלגל הליגה הלאומית וליגה א' ויכול לנקוב, במהירות הבזק, את שמות כל ה' ארצות בעולם לפי — סדר האלף בית.

פיוזמונאי והומוריסטן. משה גם מחבר שירים שכל פזמונאי שמח להשמיע אף למרות הכל, הוא מסתובב — מונח. כי מסיעד — בו דבק, קודם כל, הכינוי יפת כנראה בגלל עורו השחום — הפסיק את לימדיו בבית הספר העממי, כרבים מילדי שכונות העוני מרובות הילדים. מאז הוא הסתובב בתחנה המרכזית ומחפש אמצעי פרנסה בכדי להזין את עצמו ו' להביא מעט כסף הביתה.

היו תקופות בהן היה שומר משה על שולחנות מישחקי המול שהוצבו, באופן בלתי חוקי, בתחנה המרכזית: הוא נהג לשבת על המעקה שלפני קולנוע מרכז, צפה לעבר התחנה, משה הבחין בניידת או בשוטרי היה מפליט שריקה חדה וה' מישחקים היו נעלמים.

תמורת השחקים אלו נהג משה יפת להרוויח עשר לירות ליום. כעבור זמן מה העביר את פעילותו לשפת הים, שם התחיל לשעשע את המתרחצים.

הצעיר השחום העמיד פנים שהוא משדר למתרחצים ממיגרשי כדורגל דימוניים, קי' כל את שכרו בדמות כעך, ארטיק או כסף, אך על שפת הים נימצאים אנשים רק בחורשי הקיץ ויפת חיפש יורה בה יוכל להופיע במשך כל עונות השנה. והמקום הטבעי לכך היה רחוב דיונגוף.

לפני שלוש שנים התחיל יפת מופיע, יום' יום, בדיונגוף. חוש ההומור הנדיר שלו הקנה לו חיש מעריצים רבים מבין יושבי בתי הקפה הכרוניים. גם שחקנים ואמנים החלו להיכנס לחוג הלקוחות שלו — הוא הצחיק אותם אורח קבע והם התייחסו אליו, בתמורה, כאל בן אדם, ולו לחמש דקות.

כי בעל בית הקפה מסרב, לא אחת, לת לאיש כמשה לשבת ולשחות — אפילו תמורת תשלום; אך כשמישהו מסוג אורי זוהר או עמיקם גורביץ, או שאול ביכר מומין אותו בכדי שיצחיק — מי יתנגד? **כישרון בלי דחם**. אך יפת עושה יותר מסתם להצחיק. הוא הכניס לסלאנג של דיונגוף ביטויים רבים כגון "השופט קיבל ארטילריה כבדה כפנים". על אף כי שורגותיו המנוונים, ממשך משה יפת להסתובב יום יום, לחפש ברחובות פת לחם או כוס משקה חם — כי האנשים ז' נהנים מבדיחותיו ומסיפוריו אינם נחפזים לעזור. לפעמים ישן הוא בחדר מדרגות ב' דיונגוף; לפעמים הוא נוסע לבית אביו כדי לתת לו כמה פרוטות כאלו שכמעט ואינן מצויות בכיסו.

אך תמיד הוא מתהלך, פרוץ, מרושל, עליו — איש המקהה שמישהו ידאג לו יום אחד ויסדר לו עבודה אנושית — בה לא יהיה עוד חייט שעשועים לאמני דיונגוף אלא בן אדם פשוט, אך בעל חוש הומור.

מ. מסביר: "מכאן תמיד פותחים עלינו באש. באוקות ומיקלעים. לפעמים גם מרגמות. התושבים כבר ברחו מזמן. הפרדסים שלהם עכשיו לפני קטיף — אבל הם לא חזרו. פה הם עשרים מטר מאיתנו, הרבה מקום להסתתר בו ונות להם לפתוח מכאן באש. אבל כל פעם שהם יורים עלינו, מקבל הכפר הזה מכת אש נגדית מכל מה שיש לנו. התושבים לא יכלו לעמוד בזה או הם ברחו".

השחר כבר הפציע, אף יותר מזה. מכ' בים את פנסו הנגמ"ש, כי המשורין נוסע בלילה כשפנסו דולקים באור גבוה. איש אינו מנסה להסתיר את הסיוורם היומיו' מיים האלה מעיני האויב.

המשכורת? חמש מאות

כבר אור מלא. רואים בבירור את פניהם של אנשי הנגמ"ש, את המבטים הדרוכים ואת עיבות העייפות. אנחנו מחליטים לדובב במקצת את ה' אנשים. סמל ראשון ע. חושש בתחילה לע' נות על שאלות, ולו הסתמיות ביותר. הוא מבקש רשות ממפקדו.

"ענה על כל השאלות. מה שלא צריך, הצנוורה כבר תמחק", זה עונה. "גבר חסון מאוד, יליד ותושב הכפר של מ. מראר. רוק. מיה המשכורת? מבט של תוכחה: "פחות מחמש מאות". שירות בצה"ל, וכרבים מן הדוריים בני גילו — התגייס למישמר הגבול.

מתי הוא מגיע הביתה? "ארבעה ימי עבודה, שלושה ימים בבית". "זוהי פרי' בליגיה שהוא מקבל עקב דרגתו. סיצוי על עומס האחריות הרובץ עלינו", מסביר מ. כי ע. הוא סמל בכיר. עם תום הס' יור, יהיה הוא האחראי לכל עבודות המינ' הלה בבסיס. אז מגיע לו.

דמות שונה בתכלית הוא י. (21), המייק לען. י. עלה מרומניה, התיישב עם מש' פחתו בגיבעת המורה. הוא התנדב לשרת במישמר הגבול — כשירות חובה בצה"ל

— מבלי לדעת כלל מה עומד בפניו. אט אט הוא התרגל לרעיון, לאנשים ול' סביבה. עם שיחורו, עיוד שלושה שבר' עות, ייתכן מאוד שהוא יחתום קבע. "אבל העמדת תנאי אחד: נראה אם יתנו לי". ומה הוא התנאי של י.?

"ביקשתי קורס הנגות". אין להניח שמישמר הגבול יונח מיקלען מאומן ומנוסה בגלל רצונו להשתלם גם כנהג.

יד במישמר הגבול

אנו יורדים עם מ. למושב ירדנה, לסי' יור רגלי קטן, היישוב שבע אש. ואנשי צה"ל ומישמר הגבול הם תמיד אורחים רצויים. גם מוכרים מאוד: אין יד שאינה מונפת לשלום בעבור מ..

ליד ביתו של כל תושב תלמים כלב. "כל אחד יכול לקבל כלבים ביישובים כאלה, ויש גם אנשים המגדלים אותם לבד", מסביר המפקד. מדוע? בגלל ההיערכות (המשך בעמוד 24)